

László Noémi: Az idő bogárlábakon - Kolozsvár

I.

Itt megtörtént a létezés velem.
Fölbredtem egy lakótelepen.
Elhittem, hogy elég, ha kinyílik a szem.
Nem tudtam: mindenem valamilyen.
Nem gondoltam, hogy bárminek jelentősége van.

Itt megmakacsoltam magam.
Néztem tükörben hasadt homlokom.
Csatangoltam viharvert dombokon.
Jártam térdig, derékig érő gyomban.
Botlottam, estem, féltem, tántorogtam.

Oldottam példákat.
Számтан, fizika, nyelvтан.
Néztem az égre, mint aki csak úgy elvan.

Ültem kórházban,
folyosókon vártam.
Elbújtam a sulis alagsorában.

Világra hoztam egy lányt, egy fiút.
Nem éreztem, hogy ne lenne kiút.
Bármi szakad nyakamba, talpra állok.
Keringenek arcok, nevek, halálok.

Ezt a helyet meg merem érteni,
mert nem túl nagy, és nem is
túl kicsi.

II.

Egy lakótelep flórája és faunája
nem nagy dolog, de léteznek színek.
Szarkaláb, kankalin, pipacs és cickafark.

Habkő-fehér, mészpor-fehér,
cementpor-szürke, aszfaltfekete.
Az építőtelepi vascsodák
okker, narancs, vadrók színe.

A teherautók barázdált homloka.
Kerek lámpaszemükkel néznek,
mint apa.

Pókok, hernyók, hangyák futnak,
és bogarak. Elvagyunk, de ez nem vidám barakk.

Nincs hús, tojás, tej, sajt, csoki, kenyér.
Az ember halkonzervtől halkonzervig él.
Mellé olajbogyó.

Harsány, hideg, szegényes,
történetedben mégis ez a jó.
Ez a gyerekkorod. Lásd, béke van.

Veszekszenek nagymellű nagymamák,
pocakos nagypapák, kövér nénik, bácsik
hús-kenyér-cukorsorban, olaj-tejsorban,
hogyan ki hányadik.

Nem látnak el a jövő századig,
hol unokáik ölnek
a parkolás miatt.

Az idő bogárlábakon
borzongva elszaladt.